

Súd:	Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka:	4Sfk/68/2023
Identifikačné číslo spisu:	5020200179
Dátum vydania rozhodnutia:	22. mája 2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Fečík
Funkcia:	predseda senátu
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:5020200179.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): VÁHOSTAV-PREFA, s.r.o., so sídlom Horný Hričov 324, 013 42, IČO: 36 400 653, právne zastúpený: Advokát VASKÝ s.r.o., so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 51 166 950, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o všeobecnej správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 139564/2020 zo dňa 16. marca 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/61/2020 zo dňa 28. decembra 2022 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/61/2020 zo dňa 24. apríla 2023, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Administratívne konania a pôvodné súdne konanie

1. Obec Horný Hričov (ďalej aj „správca miestneho poplatku za rozvoj“ alebo „Obec Horný Hričov“) na základe zákona č. 447/2015 Z.z. o miestnom poplatku za rozvoj a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o miestnom poplatku za rozvoj“) zaviedla Všeobecne záväzným nariadením Obce Horný Hričov č. 2/2017 zo dňa 20. februára 2017 o miestnom poplatku za rozvoj (ďalej aj „VZN č. 2/2017“), ktoré nadobudlo účinnosť dňa 08. marca 2017, miestny poplatok za rozvoj pre celé územie obce.

2. Správca miestneho poplatku za rozvoj rozhodnutím č. 1 zo dňa 12. apríla 2018 č. konania S2018/00036/03 podľa § 12 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj a podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Daňový poriadok“) v nadväznosti na § 2 písm. b) VZN č. 2/2017 a stavebné povolenie č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017, vyrubila žalobcovi miestny poplatok za rozvoj v sume 37.012,50 eur (ďalej aj „pôvodné prvostupňové rozhodnutie“).

3. Podkladom pre vyrubenie poplatku za rozvoj bolo právoplatné stavebné povolenie Obce Horný Hričov, stavebný úrad č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. apríla 2017 na stavbu „Hala spracovania betonárskej ocele - areál VÁHOSTAV-SK-PREFA“, ktorej stavebníkom je žalobca.
4. Žalobca podal proti pôvodnému prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 344760/2018 zo dňa 18. júna 2018, ktorým pôvodné prvostupňové rozhodnutie podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil (ďalej aj „pôvodné rozhodnutie žalovaného“).
5. Proti pôvodnému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“), v ktorej, okrem iného, namietal, že sa mu javí, že Obec Horný Hričov ako stavebný úrad postupovala v stavebnom konaní účelovo a v rozpore so zákonom tak, aby bolo stavebné povolenie, na základe ktorého bol poplatok za rozvoj vyrubený, vydané po účinnosti Obcou Horný Hričov prijatého VZN č. 2/2017, a teda podľa žalobcu Obec Horný Hričov účelovo postupovala tak, aby žalobcovi ako stavebníkovi vznikla poplatková povinnosť.
6. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 31S/63/2018 zo dňa 13. novembra 2019 pôvodné rozhodnutie žalovaného a pôvodné prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil Obci Horný Hričov ako správcovi miestneho poplatku za rozvoj na ďalšie konanie (ďalej aj „pôvodný rozsudok“).
7. Krajský súd v odôvodnení pôvodného rozsudku argumentoval, že napriek tomu, že nemal k dispozícii administratívny spis týkajúci sa vydávania stavebného povolenia, ktoré bolo podkladom pre vyrubenie poplatku za rozvoj, v zhode so žalobcom považoval postup Obce Horný Hričov, ktorý predchádzal vydaniu stavebného povolenia, za účelový. Krajský súd mal za to, že Obec Horný Hričov postupovala účelovo so zámerom, aby stavebné povolenie na stavbu „Hala spracovania betonárskej ocele - areál VÁHOSTAV-SK-PREFA“, ktorej stavebníkom je žalobca, nadobudlo právoplatnosť až po nadobudnutí účinnosti VZN č. 2/2017 s cieľom vyrubiť žalobcovi miestny poplatok za rozvoj. Tento záver krajský súd vyvodil, okrem iného, aj zo skutočnosti, že deň nasledujúci pod dni vyvesenia VZN č. 2/2017 bolo v rámci toho času prebiehajúceho stavebného konania vydané rozhodnutie obce ako stavebného úradu o prerušení stavebného konania zo dňa 22. februára 2017, vydané za účelom doplnenia skutočností, ktoré už boli predmetom záväzného stanoviska k vydaniu územného rozhodnutia a stavebného povolenia stavby č. 2016/257 nedatovaného, ktoré vystavila Obec Horný Hričov, ako všeobecný stavebný úrad podľa § 140b stavebného zákona ako zainteresovaný orgán štátnej správy k vydaniu stavebného povolenia. Podľa krajského súdu tak cieľom Obce Horný Hričov bolo posunúť vydanie stavebného povolenia za dátum účinnosti VZN č. 2/2017. Krajský súd poukázal na ďalšie nezrovnalosti postupu obce Horný Hričov, ktoré spolu vyhodnotil ako účelové konanie obce so zámerom vyrubiť žalobcovi poplatok za rozvoj. Krajský súd pôvodným rozsudkom obec zaviazal, že v ďalšom konaní obec Horný Hričov ako správca poplatku za rozvoj môže/nemusí vyrubiť žalobcovi miestny poplatok za rozvoj, pričom pri vyrubení poplatku správca dane zohľadní svoje pochybenia, ako aj skutočnosť, že v čase vzniku investičného zámeru žalobcu a v čase iniciácie územného ako aj stavebného konania (v roku 2015/2016) žalobca nemal /nemohol mať vedomosť o povinnosti platiť poplatok za rozvoj.
8. Po vrátení veci do administratívneho konania následne Obec Horný Hričov rozhodnutím č. 1/2020 zo dňa 16. januára 2020 podľa § 9 zákona o miestnom poplatku za rozvoj a podľa Daňového poriadku a v nadväznosti na § 2 písm. b) VZN č. 2/2017 opätovne vyrubila žalobcovi miestny poplatok za rozvoj v sume 37.012,50 eur (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).
9. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia Obec Horný Hričov poukázala na to, že obec je pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v súvislosti s poplatkom za rozvoj v postavení orgánu verejnej moci. V súlade s tým sa na obec ako na orgán verejnej moci vzťahujú obmedzenia vyplývajúce z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), podľa ktorého sú štátne orgány oprávnené konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Obec Horný Hričov je vo vzťahu k poplatku za rozvoj povinná konať len na základe a v medziach zákona o miestnom poplatku za rozvoj, pretože táto povinnosť plne vyplýva priamo z Ústavy SR. Ak teda zo zákona a z platného a účinného prijatého VZN obce vyplýva nejaký spôsob konania, Obec Horný Hričov mala za to, že ako orgán verejnej moci bola povinná týmto spôsobom konať.
10. Ďalej argumentovala, že obec ako orgán verejnej moci vystupuje aj v stavebných konaniach, tzn. aj v týchto konaniach je obec povinná konať v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Obec Horný Hričov

zdôraznila, že prenesený výkon štátnej správy v oblasti stavebných konaní zabezpečuje prostredníctvom spoločného stavebného úradu na základe Zmluvy o zriadení Spoločného stavebného úradu Strečno zo dňa 06. marca 2015. V súlade s tým je oblasť stavebného úradu zabezpečovaná samostatnými pracovníkmi, ktorí vykonávajú všetky úkony na tomto prenesenom úseku štátnej správy. Obec Horný Hričov zdôraznila, že postup obce podľa ustanovení o stavebnom konaní a postup obce podľa ustanovení zákona o miestnom poplatku sú postupmi nezávislými, samostatnými a tieto postupy, ktoré síce na seba nadväzujú, nie je možné zlúčiť do jedného, resp. postupy zamieňať. Poukázala na to, že má dlhodobý problém s nedostatkom kvalifikovaných ľudí spôsobilých na vykonávanie stavebnej agendy. V súlade s tým je možné a stávajú sa prípady, že v rámci stavebných konaní (vrátane územných konaní) dochádza k nedodržaniu zákonných termínov. Takéto posuny spôsobené nedodržaním termínov mali nastať aj v iných konaniach ako bolo predmetné stavebné konanie, ktoré bolo ukončené stavebným povolením č. S2016/00390/1972/Hud. Podľa Obce Horný Hričov je z uvedeného zrejme, že nedodržanie termínov v označenom stavebnom konaní nebolo konaním účelovým, teda konaním, ktorého cieľom má byť dosiahnutie povinnosti zaplatiť poplatok za rozvoj zo strany poplatníka. Táto skutočnosť podľa obce nevyplývala zo žiadnych skutočností zistených v konaniach, ktorých účastníkom bol žalobca a nevyplýva to ani z označeného stavebného konania. Obec Horný Hričov poukázala na to, že nie je teda možné bez znalosti pomerov na Spoločnom stavebnom úrade a bez poznania obsahu spisu označeného stavebného konania považovať konanie obce Horný Hričov za účelové a zdôraznila, že stavebné konanie je právoplatne skončené.

11. Správca miestneho poplatku za rozvoj v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ďalej uviedol, že povinnosť platiť poplatok za rozvoj bola v Obci Horný Hričov zavedená VZN č. 2/2017 zo dňa 20. februára 2017 s účinnosťou od 08. marca 2017, čo je v súlade s § 14 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj. Zdôraznil, že VZN č. 2/2017 obce a ani proces jeho prijímania nebol zákonným spôsobom nikým spochybnený, to znamená, že predmetné VZN je záväzné pre všetky fyzické a právnické osoby na území Obce Horný Hričov ako aj pre samotnú obec. Zdôraznila, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj nepozná a ani nepredpokladá žiadne výnimky, odklady, odpustenia a tieto neobsahuje ani VZN č. 2/2017 a ani obec Horný Hričov nemôže udeľovať žiadne výnimky, odklady, odpustenia a je povinná poplatok za rozvoj aplikovať okamžite od nadobudnutia účinnosti označeného VZN. Správca miestneho poplatku taktiež zdôraznil, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj zároveň neumožňuje obci zohľadniť ani tú skutočnosť, že investičné zámery, žiadosti, prípadne iné rozhodnutia o výstavbe, realizácii stavby boli prijaté v čase, keď sa o poplatku za rozvoj nevedelo, resp. nebol účinný zákon o miestnom poplatku za rozvoj. Obec ako správca poplatku za rozvoj nemá žiadnu možnosť zohľadniť túto skutočnosť v konaní o vyrubení poplatku za rozvoj, ktoré je konaním novým, konaním nezávislým na stavebnom konaní, z ktorého je možné na konanie o vyrubení poplatku za rozvoj aplikovať výlučne právoplatné stavebné povolenie, nie však okolnosti a postup, ktorým k jeho vydaniu došlo.

12. Keďže stavebné povolenie č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017 nadobudlo právoplatnosť dňa 27. apríla 2017, teda v deň, v ktorom už bolo prijaté a účinné VZN č. 2/2017 podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj, poplatníkovi, ktorý je osobou podľa § 5 ods. 1 tohto zákona, vznikla poplatková povinnosť. Výška poplatku sa určila ako násobok výmery podľa § 6 v spojení s § 8 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj vynásobeného sadzbou stanovenou VZN č. 2/2017. Použitím uvedeného a zákonom predpísaného spôsobu výpočtu výšky poplatku za rozvoj bola žalobcovi ako poplatníkovi stanovená poplatková povinnosť vo výške 37.012,50 eur.

13. Správca miestneho poplatku mal za to, že v súlade so závermi pôvodného rozsudku krajského súdu pri svojom rozhodovaní zobral do úvahy všetky skutočnosti tak, ako to bolo súdom určené s tým, že žalobcovi povinnosť platiť poplatok za rozvoj vznikla podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj a obec ako orgán verejnej moci je povinná tento poplatok vyrubiť. Opakovane zdôraznil, že nie je možnosť obce o nevyrubení poplatku nerozhodnúť, resp. ho nevyrubiť, pretože takýto postup by bol zrejme v rozpore so zákonom.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 139564/2020 zo dňa 16. marca 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), a to tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu miestneho poplatku podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil. V odvolaní žalobca namietal najmä to, že opätovné vyrubenie poplatku za rozvoj, na tom istom skutkovom základe, napriek tomu, že pôvodné rozhodnutie o vyrubení poplatku za rozvoj bolo krajským súdom zrušené a jeho zrušenie bolo riadne zdôvodnené, považuje za prejav svojvôle a

nerespektovania právoplatného rozsudku, považujúc uvedené konanie správcu dane za svojvoľné, nehospodárne a obťažujúce.

15. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že z predloženého materiálu mal za preukázané opodstatnenie vyrubenia miestneho poplatku za rozvoj z dôvodu vydania právoplatného stavebného povolenia na stavbu, t. j. naplnenie podstaty vzniku skutkovej povinnosti podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj. Podľa žalovaného, keďže Obec Horný Hričov ustanovila vo VZN č. 2/2017 na svojom území poplatok za rozvoj, potom ak boli splnené zákonom o miestnom poplatku za rozvoj stanovené podmienky pre vyrubenie tohto poplatku, je obec povinná tento poplatok vyrubiť.

16. Žalovaný poukázal na to, že podľa § 4 ods. 2 zákona o miestnom poplatku za rozvoj poplatková povinnosť zaniká dňom, ktorým stavebné povolenie stratilo platnosť, ak súčasne poplatník nezačal stavbu realizovať. Keďže žalovaný zo spisového materiálu nezistil, že predmetné stavebné povolenie zo dňa 06. apríla 2017 by stratilo platnosť (právoplatnosť stavebného povolenia č. S2016/00390/1972/Hud nebola spochybnená ani pôvodným rozsudkom krajského súdu), žalovaný bol toho názoru, že § 4 ods. 2 zákona o miestnom poplatku za rozvoj nebolo naplnené, t. j. k zániku poplatkovej povinnosti nedošlo, potom vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj napadnutým rozhodnutím bolo v súlade so zákonom.

17. Žalovaný uzavrel, že Obec Horný Hričov pri vyrubení poplatku postupovala podľa ustanovení zákona o miestnom poplatku za rozvoj a podľa VZN č. 2/2017. Žalovaný konštatoval, že v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia sa správca miestneho poplatku vysporiadal so zistenými pochybeniami, ktoré sú uvedené v pôvodnom rozsudku krajského súdu.

II. Konanie pred správnym súdom

18. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu doručенú krajskému súdu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci Obci Horný Hričov na ďalšie konanie.

19. Žalobca skutkovo a právne vymedzil žalobu nasledovne:

- žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za svojvoľné a nehospodárne, nerešpektujúce pôvodný rozsudok krajského súdu, poukázal na to, že vec s rovnakým skutkovým základom už bola predmetom správnej žaloby a krajský súd o tejto veci už právoplatne rozhodol,

- mal za to, že Obec Horný Hričov mala jednoznačne možnosť po vrátení veci krajským súdom rozhodnúť aj o tom, že poplatok za rozvoj nevyrubí a s ohľadom na odôvodnenie pôvodného rozsudku je evidentné, že obec, ak by rešpektovala právoplatný rozsudok krajského súdu, tak takto rozhodnúť aj mala,

- ďalej namietal, že Obec Horný Hričov, stavebný úrad, postupovala v stavebnom konaní účelovo a v rozpore so zákonom tak, aby bolo stavebné povolenie vydané po účinnosti VZN č. 2/2017, a teda, aby žalobcovi vznikla poplatková povinnosť; Za účelom odôvodnenia porušenia postupu, žalobca stručne a faktograficky zrekapituloval priebeh stavebného konania, ktoré predchádzalo vydaniu stavebného povolenia; Účelový postup obce Horný Hričov v stavebnom konaní podľa žalobcu podporuje aj tá skutočnosť, že deň nasledujúci po dni vyvesenia VZN č. 2/2017 bolo vydané rozhodnutie o prerušení stavebného konania č. S2016/00390/1752/Hud. V tom čase však v zmysle § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, už Obci Horný Hričov, stavebnému úradu, uplynula zákonná lehota pre vydanie rozhodnutia - vydanie stavebného povolenia, a teda Obec Horný Hričov, stavebný úrad, porušila všeobecné predpisy o správnom konaní,
- faktom, ktorý odôvodňuje účelovosť konania Obce Horný Hričov je podľa žalobcu aj tá skutočnosť, že rozhodnutie o prerušení konania č. S2016/00390/1752/Hud zo dňa 22. februára 2017 sa aj vzhľadom na svoj obsah javí ako vydané účelovo, s cieľom posunúť vydanie stavebného povolenia za dátum účinnosti VZN č. 2/2017 o stanovení sadzby poplatku za rozvoj. Rovnaké skutočnosti, ktoré uviedla obec Horný Hričov, stavebný úrad, ako dôvod prerušenia konania v rozhodnutí o prerušení konania, boli už predtým predmetom záväzného stanoviska k vydaniu územného rozhodnutia a stavebného povolenia pre predmetnú stavbu; v tejto súvislosti žalobca poukázal na uvedené záväzné stanovisko k vydaniu územného rozhodnutia a stavebného povolenia č. 2016/257, ktoré ako dôkaz priložil k správnej žalobe, konštatujúc, že podmienka, ktorú vyslovila Obec Horný Hričov vo svojom záväznom stanovisku o tom, že stavba nenavyší objem dopravy prechádzajúcej cez intravilán Obce Horný Hričov a že žalobca vyvinie maximálne úsilie pre odklon súčasnej dopravy, bola v plnej miere záväzná a rešpektovaná účastníkmi konania a nebol žiaden dôvod ju ešte raz osobitne vyhlasať;

Podľa žalobcu nebol žiaden dôvod na prerušenie konania, keďže nešlo o odstránenie nedostatkov podania, ani o iný zákonný dôvod na prerušenie konania;

20. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zdôraznil, že nie je oprávnený preskúmať, resp. posudzovať zákonnosť postupu iného štátneho orgánu, preto sa k správnosti, zákonnosti postupu stavebného úradu - Obce Horný Hričov nevyjadroval resp. námietky proti postupu obce v stavebnom konaní neskúmal. Žalovaný ako správny orgán v rámci odvolacieho konania postupoval v súlade s Daňovým poriadkom, pričom rešpektoval základné zásady daňového konania. Žalovaný mal za to, že vznesené námietky žalobcu proti postupu Obce Horný Hričov ako stavebného úradu v stavebnom konaní sú v prípade vyrubenia miestneho poplatku za rozvoj irelevantné. Zdôraznil, že v prípade, ak mal žalobca námietky voči postupu obce ako stavebného úradu, mal uplatniť tieto námietky v stavebnom konaní vo veci vydania stavebného povolenia zo dňa 06. apríla 2017 v súlade so Správnym poriadkom. Žalovaný mal za to, že z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že v prípade žalobcu došlo k naplneniu podstaty vzniku poplatkovej povinnosti k miestnemu poplatku za rozvoj.

21. Žalobca v replike zdôraznil, že v pôvodnom rozsudku krajského súdu bolo uvedené, že v ďalšom konaní Obec Horný Hričov ako správca poplatku za rozvoj môže/nemusí vyrubiť žalobcovi miestny poplatok za rozvoj, nie je teda pravdivé tvrdenie, že Obec Horný Hričov nemala inú možnosť, iba poplatok vyrubiť. Žalobca poukázal na to, že hlavný argument, pre ktorý považoval napadnuté rozhodnutie o vyrubení poplatku za rozvoj za nezákonné, je účelové konanie Obce Horný Hričov v správnom konaní a porušenie pravidiel správneho konania, ktorého jediným účelom bolo dosiahnutie posunu vydania stavebného povolenia za právoplatnosť VZN č. 2/2017. Poukázal na to, že danom prípade nastala situácia, kedy orgán samosprávy, ako správca miestneho poplatku za rozvoj mal zároveň aj možnosť ovplyvniť naplnenie podmienok pre jeho vyrubenie žalobcovi. Žalobca vyslovil názor, že obec neodolala pokušeniu účelovým konaním postupovať tak, aby poplatková povinnosť žalobcovi vznikla. Rešpektujúc snahu správcu miestneho poplatku za rozvoj o zabezpečenie čo najväčšieho príjmu pre obec mal žalobca za to, že takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu.

22. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 31S/61/2020 zo dňa 28. decembra 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu žalobcu podľa §190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

23. Krajský súd ustálil, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca je poplatníkom miestneho poplatku za rozvoj, zároveň nebolo medzi účastníkmi súdneho konania sporné, že stavebné povolenie č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017 nadobudlo právoplatnosť dňa 27. apríla 2017 a sporný nebol ani výpočet poplatku. Krajský súd z obsahu odvolacích a žalobných dôvodov vyabstrahoval podstatnú spornú otázku, ktorá spočívala v tom, že Obec Horný Hričov ako správca miestneho poplatku mala zároveň postavenie stavebného úradu a účelovo ovplyvnila podmienky na vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj nezákonným prerušením konania a nevydaním rozhodnutia v stavebnom konaní v lehote s cieľom posunúť vydanie stavebného povolenia za dátum nadobudnutia účinnosti VZN č. 2/2017. Žalobca namietal, že takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu, naproti tomu, správca miestneho poplatku za rozvoj účelovosť konania poprel s poukazom na to, že nedodržanie termínov v označenom stavebnom konaní nebolo účelové s cieľom dosiahnutia vzniku povinnosti zaplatiť poplatok za rozvoj zo strany žalobcu, ale spôsobené personálnymi pomermi na Spoločnom stavebnom úrade Strečno, nedostatkom pracovníkov.

24. Krajský súd poukázal na to, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj zveril obciam správu na úseku daní v rozsahu vyrubovania a výberu miestneho poplatku. Tieto obce sú však spravidla aj stavebnými úradmi, pred ktorými bezprostredne pred daňovým konaním prebiehalo konanie stavebné. V súvislosti s účelom zákona o miestnom poplatku krajský súd s poukazom na stranu 2 dôvodovej správy k zákonu o miestnom poplatku za rozvoj uviedol, že cieľom predmetného zákona bolo vytvoriť pre samosprávy jeden zo zdrojov prostriedkov potrebných na vybudovanie „cestnej infraštruktúry, sociálnej infraštruktúry, napr. materské školy, školy, občiansku vybavenosť a pod., predmetom spoplatnenia teda je určitý druh stavebnej činnosti, ktorý jednotkám územnej samosprávy vyvoláva ďalšie náklady.“ Z vyššie uvedeného podľa krajského súdu už z povahy veci vyplýva istý konflikt záujmov, keď Obec Horný Hričov v konkrétnej veci vykonávala pôsobnosť až v troch rôznych postaveniach. Zdôraznil, že tento potenciálny konflikt je úplne zjavný hlavne pri menších obciach a zákonodarca si ho musel byť vedomý pri zavádzaní novej poplatkovej povinnosti a to najmä vo vzťahu k prebiehajúcim stavebným konaniam, ktorých vydanie a právoplatnosť stavebných povolení bolo v kompetenciách obce.

25. Krajský súd žalobcom nastolenú námietku účelovosti stavebného konania (jeho predlžovania) vyhodnocoval ako predbežnú otázku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky sp. zn. Boh. A 11240/34, podľa ktorého správny orgán (pozn. podľa správneho súdu aj súd) je v prípade rozhodnutia o predbežnej otázke viazaný i nezákonným rozhodnutím, pokiaľ toto nebolo pre svoju nezákonnosť zrušené, pričom skúma len to, či je rozhodnutie právoplatné a či ho vydal príslušný orgán (správny orgán, súd). Krajský súd v nadväznosti na nosnú námietku žalobcu uzatvoril, že na prvý pohľad sa javí ako spravodlivé, aby súd zasiahol, avšak v predmetnej veci by preskúmavanie správneho súdu viedlo k posudzovaniu zákonnosti postupu Obce Horný Hričov ako stavebného úradu, kedy by mal správny súd hodnotiť opodstatnenosť prerušenia stavebného konania. Stavebné konanie je však právoplatne skončené a krajský súd mal za to, že je potrebné vychádzať z prezumpcie zákonnosti uvedeného rozhodnutia, pričom táto prezumpcia zahŕňa aj zákonnosť postupu predchádzajúceho jeho vydaniu. Krajský súd sa stotožnil s rozsahom pôsobnosti žalovaného v zmysle Daňového poriadku v konkrétnej veci, tak ako sa ho dovoľával žalovaný vo vyjadrení k žalobe, keď uviedol, že ako správny orgán na úseku správy daní a poplatkov nemá kompetencie posudzovať zákonnosť stavebného konania predchádzajúceho právoplatnosti stavebného povolenia.

26. Podľa krajského súdu v predmetnej veci nebolo sporné, že stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti VZN č. 2/2017, teda boli splnené podmienky na vyrubenie poplatku za rozvoj. Krajský súd neakceptoval interpretáciu žalobcu, ktorý uvádzal, že predpokladom vzniku poplatkovej povinnosti malo byť aj to, že celé stavebné konanie malo prebehnúť časovo po nadobudnutí účinnosti VZN, nielen samotné stavebné povolenie. Podľa krajského súdu by išlo o reštriktívny výklad ustanovenia § 13 bez ohľadu na kontext celého zákona, predovšetkým v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj. Ak teda VZN č. 2/2017 nadobudlo účinnosť dňa 08. marca 2017 s tým, že stavebné povolenie bolo vydané 06. apríla 2017 a nadobudlo právoplatnosť dňa 27. apríla 2017, tak poplatková povinnosť vznikla ku dňu právoplatnosti stavebného povolenia a v danom prípade nebolo rozhodujúce, kedy bolo stavebné konanie začaté.

27. Na záver konštatoval, že na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že krajský súd dospel k inému pravému názoru vo vzťahu k námietke žalobcu o účelovosti stavebného konania ako k tejto námietke zaujal názor krajský súd v pôvodnom rozsudku. Krajský súd zdôraznil, že sa podrobne oboznámil s pôvodným rozsudkom, pričom mal za to, že závery v pôvodnom rozsudku nezodpovedajú správnej interpretácii na vec aplikovaných právnych predpisov. Krajský súd v prejednávanej veci výkladom relevantných právnych predpisov dospel k inému záveru ako súd dospel v pôvodnom rozsudku. V nadväznosti na to, krajský súd námietku žalobcu o tom, že správne orgány nerešpektovali záväzný právny názor krajského súdu vyslovený v pôvodnom rozsudku, vyhodnotil ako nedôvodnú. Zároveň podotkol, že tým, že súd pôvodne vec vrátil na ďalšie konanie, tak vec vrátil do štádia posudzovania vzniku poplatkovej povinnosti s tým, že správny orgán otázku vzťahu stavebného konania a daňového konania vyhodnotil v prvostupňovom rozhodnutí nanovo, čím otvoril priestor na jej posudzovanie správnym súdom v ďalšom správnom súdnom konaní. Opačný výklad by viedol k tomu, že správny orgán prvého stupňa nemal inú možnosť len poplatok za rozvoj nevyrubiť, čomu by po správnosti zodpovedal výrok krajského súdu len o zrušení rozhodnutia, a nie aj vrátení veci. Krajský súd mal za to, že v danom prípade náležite odôvodnil svoje právne posúdenie veci, ktoré ho viedlo k rozhodnutiu odlišným spôsobom ako súd rozhodol v pôvodnom rozsudku v skutkovo a právne rovnakom prípade, čím naplnil ústavnú požiadavku, aby nedochádzalo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty.

28. Krajský súd uzatvoril, že mal preukázané opodstatnenie vyrubenia miestneho poplatku za rozvoj z dôvodu vydania právoplatného stavebného povolenia na stavbu, t. j. naplnenie podstaty vzniku poplatkovej povinnosti podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj. Mal za to, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, bol dodržaný zákonný postup, žalovaný dospel k správny právny záverom, jeho závery sú zrozumiteľné a preskúmateľné, skutkový stav bol zistený v dostatočnom rozsahu pre posúdenie veci a je v súlade s administratívnym spisom.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko žalovaného

29. Žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 31S/61/2020 zo dňa 28. decembra 2022 v spojení s opravným uznesením krajského súdu sp. zn. 31S/61/2020 zo dňa 24. apríla 2023 kasačnú sťažnosť, z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. d) SSP (správny súd v tej istej veci

už právoplatne rozhodol) a § 440 ods. 1 písm. g) SSP (správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci). Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu, a to tak že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Obce Horný Hričov a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby kasačný súd uložil orgánu verejnej správy povinnosť, aby sa pri svojom ďalšom konaní riadila rozhodnutím kasačného súdu.

30. Sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti v podstatnom zopakoval žalobnú argumentáciu. Opätovne poukazoval na to, že Obec Horný Hričov, ako stavebný orgán nedodržala lehotu na vydanie stavebného povolenia stanovenú Správnym poriadkom, čím sťažovateľovi vznikla daňová povinnosť (poplatok za rozvoj), ktorá, ak by obec neporušila zákon, tak by sťažovateľovi nevznikla. Sťažovateľovi sa javí, že obec Horný Hričov, postupovala v stavebnom konaní účelovo a v rozpore so zákonom tak, aby bolo stavebné povolenie vydané po účinnosti VZN č. 2/2017 a teda, aby stavebníkovi vznikla poplatková povinnosť.

31. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. d) SSP sťažovateľ poukázal na závery pôvodného rozsudku krajského súdu, z ktorých vyvodil že Obec Horný Hričov mala celkom jednoznačne možnosť po vrátení veci súdom rozhodnúť aj o tom, že poplatok za rozvoj nevyrubí a s ohľadom k odôvodneniu pôvodného rozsudku je podľa sťažovateľa evidentné, že obec tak rozhodnúť aj mala. Podľa sťažovateľa Obec Horný Hričov sa však svojvoľne rozhodla poplatok za rozvoj opätovne vyrubiť, hoci skutkové okolnosti boli navlas rovnaké, ako boli v čase vydania pôvodného rozhodnutia o vyrubení poplatku za rozvoj, ktorý bol pôvodným rozsudkom krajského súdu zrušený.

32. Sťažovateľ nesúhlasil s argumentáciou Obce Horný Hričov, ktorá sa v prvostupňovom rozhodnutí odvoláva na ustanovenia Ústavy SR resp. Uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky, čím dôvodí, že nemala inú možnosť, ako poplatok vyrubiť. Sťažovateľ mal za to, že pôvodný rozsudok krajského súdu predstavuje individuálny právny akt, ktorým súd rozhodlo o konkrétnom individuálnom správnom akte, o konkrétnom rozhodnutí obce, pričom podľa sťažovateľa súd svoje rozhodnutie riadne a zrozumiteľne odôvodnil a tento rozsudok je aj právoplatný. Opätovné vyrubenie poplatku za rozvoj na tom istom skutkovom základe sťažovateľ považoval za prejav svojvôle a nerešpektovania právoplatného rozsudku súdu.

33. Sťažovateľ tiež namietal, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by menili alebo mali akýkoľvek vplyv na skutkový stav tak, ako ho zistil krajský súd v rámci pôvodného súdneho konania., Naopak, keďže námietky sťažovateľa sa týkajú konania Obce Horný Hričov, ktoré predchádzalo vydaniu stavebného povolenia, tieto okolnosti sa ani zmeniť nemohli a nie je ich ani možné odstrániť resp. sa s nimi vysporiadať. Sťažovateľ teda opätovne podal správnu žalobu, v tomto prípade o preskúmanie rozhodnutia žalovaného. Keďže išlo skutkovo o úplne totožnú vec, ako bola už rozhodnutá v pôvodnom súdnom konaní pred krajským súdom, sťažovateľ uviedol, že mal legitímne očakávania, že súd v skutkovo totožných veciach rozhodne rovnakým spôsobom. Krajský súd však napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ mal za to, že narušenie princípu právnej istoty v tomto prípade nebolo dôvodné. Podľa sťažovateľa sa správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom nevyrovnal s tak vážnym narušením princípu predvídateľnosti práva. Správny súd dospel k opačnému názoru, ako bol vyslovený v pôvodnom rozsudku iba na základe vlastnej úvahy a bez náležitého odôvodnenia. Sťažovateľ pripustil, že pôvodný rozsudok nebol úplne precízne odôvodnený, avšak s jeho výrokom sa plne stotožňuje a považuje ho za správny.

34. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd v napadnutom rozsudku v zásade súhlasí s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v správnej žalobe, že obec Horný Hričov postupovala v stavebnom konaní v rozpore so zákonom - nevydala stavebné povolenie v lehote stanovenej zákonom, avšak krajský súd dospel k záveru, že takéto konanie obce Horný Hričov ju oprávňuje na vyrubenie a zinkasovanie poplatku za rozvoj. Sťažovateľ považoval tento právny názor za nesprávny, pričom poukázal na to, že krajský súd nekriticky prijal argumentáciu Obce Horný Hričov o tom, že „nedodržanie termínov v označenom stavebnom konaní nebolo účelové s cieľom dosiahnutia vzniku povinnosti zaplatiť poplatok za rozvoj zo strany žalobcu, ale spôsobené personálnymi pomermi na Spoločnom stavebnom úrade Strečno, nedostatkom pracovníkov.“ Podľa sťažovateľa však tento argument nemôže odôvodniť nedodržiavanie zákonom stanovenej lehoty zo strany orgánov verejnej moci.

35. Ďalej zdôraznil, že správny súd nemôže prijať ako normu, že orgán verejnej moci v zásade nemusí rešpektovať lehoty na vykonanie úkonu uložené mu zákonom. V predmetnej veci však správny súd prijal skutočnosť, že orgán verejnej moci nedodržiaval zákonnú lehotu ako niečo úplne normálne, bežné, čo by nemalo spôsobiť akékoľvek následky, naopak, môže to v danom prípade dostať orgán verejnej moci do výhodnejšej pozície, kedy zinkasuje ešte aj poplatok za rozvoj. Sťažovateľ mal za to, že podnikatelia majú očakávania, že tak ako oni musia plniť zákony pod hrozbou sankcie, tak aj štát a orgány verejnej moci musia rovnako dodržiavať zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Zdôraznil, že sa nedomáhal uloženia sankcie voči orgánu verejnej moci za nedodržanie zákonom stanovených povinností, nedomáhal sa ani náhrady škody resp. ušlého zisku za konanie Obce Horný Hričov v rozpore so zákonom. Uviedol, že iba namieta, že ak by obec Horný Hričov (ako stavebný úrad) dodržala zákonom stanovenú lehotu, tak by jemu nevznikla daňová povinnosť - poplatok za rozvoj.

36. Opakovane zdôraznil, že v tomto prípade neplnenie zákona zo strany obce vedie k získaniu jej výhodnejšej pozície, čo popiera všetok obsah princípov demokracie a právneho štátu vyjadrené v Ústave Slovenskej republiky. Sťažovateľovi sa javí ako nelogické, aby bolo potrebné v rámci obrany proti takémuto postupu orgánu verejnej moci vynakladať enormné úsilie. Podotkol, že úlohou súdov v právnom štáte je aj to, aby boli zachované princípy právneho štátu a nie naopak, poskytovať právnu ochranu úkonom orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore so zákonom.

37. Pokiaľ sa správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky, sp. zn. Boh. A 11240/34, podľa sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, aké má toto rozhodnutie prieniky s prejedávanou vecou. Pokiaľ správny súd uviedol, že v zmysle tohto rozhodnutia by musel posudzovať dôvodnosť prerušenia stavebného konania, sťažovateľ považuje tento argument za irelevantný, pretože samotné prerušenie stavebného konania prišlo po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, preto jeho obsah je v zásade irelevantný. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že aj samotné prerušenie stavebného konania bolo celkom zjavne bezdôvodné, pretože stavebný úrad požadoval dokument, ktorý už mal k dispozícii.

38. Sťažovateľ uviedol, že ak mal pripustiť argument použitý správnym súdom, ktorý vychádza z toho že stavebné povolenie je právoplatné a teda poplatok za rozvoj vyrubený na jeho podklade je po právnej stránke perfektný, tak by to podľa neho znamenalo ignorovanie konkrétnych okolností prípadu. Prijatie tohto argumentu by v zásade znamenalo, že ak by sa chcel sťažovateľ domôcť svojho práva, musel by zabrániť právoplatnosti stavebného povolenia. V tejto súvislosti uviedol, že sám inicioval stavebné konanie a stavebné povolenie aj potrebuje a teda zrušenie stavebného povolenia by bolo v rozpore s jeho záujmom - sťažovateľ nemal najmenší dôvod brániť v tom, aby bolo stavebné povolenie právoplatné. Sťažovateľ namietal to, že v stavebnom konaní nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote (či už nedbanlivým alebo úmyselným konaním Obce Horný Hričov), čoho priamym následkom bolo, že mu vznikla povinnosť zaplatiť miestny poplatok za rozvoj, ktorá by nebola vznikla, ak by obec Horný Hričov neporušila zákon. Ohradil sa, že konštrukcia, ktorú navodzuje odôvodnenie napadnutého rozsudku, že sťažovateľ mal akýmsi spôsobom zabrániť právoplatnosti stavebného povolenia, príp. mal iniciovať jeho zrušenie, aby sa mohol domôcť vyslovenia zrušenia poplatkovej povinnosti sa javí ako nelogická a vo veci neobstojí. Takýto argument kladie na sťažovateľa formalistické požiadavky, ktoré sú nad mieru akýmkoľvek primeraným pomerom.

39. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že je toho názoru že správny súd sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s námietkami žalobcu a dospel k správnej závere, že v danej veci bola preukázaná opodstatnenosť vyrubenia miestneho poplatku za rozvoj, resp., že došlo k naplneniu podstaty vzniku poplatkovej povinnosti podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj. Žalovaný zotrval na svojej argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí a navrhol, aby kasačný súd potvrdil napadnutý rozsudok.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

40. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP v znení účinnom do 30. júna 2023), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 445 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 453 ods. 2 SSP) spolu

s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

41. Kasačný súd bol sťažovateľom vyzvaný na posúdenie toho, i) či v prejednávanej veci bol naplnený sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. d/ SSP, a teda či vo veci bol porušený princíp ne bis in idem, ii) či zo strany Obce Horný Hričov pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia a tiež zo strany žalovaného pri vydávaní napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu princípu viazanosti právnym názorom správneho súdu v konaní po vydaní zrušujúceho (pôvodného) rozsudku, iii) či môže byť postup Obce Horný Hričov, stavebného úradu pri vydávaní stavebného povolenia zohľadnený v konaní o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj podľa zákona o miestnom poplatku za rozvoj v spojení s VZN Obce Horný Hričov č. 2/2017.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

42. Podľa § 2 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019 a v znení účinnom od 30. novembra 2019 do 31. marca 2025: „Poplatok za rozvoj môže ustanoviť obec na svojom území, v jej jednotlivých častiach alebo v jednotlivom katastrálnom území všeobecne záväzným nariadením.“

43. Podľa § 15 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 30. novembra 2019 do 31. marca 2025: „Ak poplatková povinnosť k poplatku vznikne do 29. novembra 2019, postupuje sa podľa predpisov účinných do 29. novembra 2019.“

44. Podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019: „Poplatková povinnosť vzniká dňom právoplatnosti stavebného povolenia, dňom právoplatnosti rozhodnutia o povolení zmeny stavby pred jej dokončením, dňom právoplatnosti rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby alebo dňom ohlásenia stavby stavebnému úradu.“

45. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019: „Predmetom poplatku za rozvoj je pozemná stavba na území obce, na ktorú je vydané právoplatné stavebné povolenie, ktorým sa povoľuje stavba (ďalej len „stavebné povolenie“),...“.

46. Podľa § 13 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019: „Obec môže vyrubiť poplatok za rozvoj podľa tohto zákona prvýkrát na stavbu, na ktorú bolo vydané stavebné povolenie po účinnosti tohto zákona, najskôr však zavedením poplatku za rozvoj všeobecne záväzným nariadením obce.“

47. Podľa § 14 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019: „Ak obec prvýkrát zavedie poplatok za rozvoj všeobecne záväzným nariadením obce počas roku 2017, sadzbu poplatku za rozvoj podľa § 7 ods. 1 až 3 a ods. 5 môže obec ustanoviť najskôr ku dňu účinnosti takého všeobecne záväzného nariadenia obce.“

48. Podľa § 1 VZN č. 2/2017: „Týmto všeobecne záväzným nariadením sa ustanovuje poplatok za rozvoj pre celé územie obce Horný Hričov.“

49. Podľa § 2 písm. b) VZN č. 2/2017: „Obec ustanovuje sadzby poplatku za rozvoj rôzne pre stavby v členení: b) priemyselné stavby a stavby využívané na skladovanie vrátane stavieb na vlastnú administratívu 35,- € za každý, aj začatý m² podlahovej plochy nadzemnej časti stavby,...“

50. Podľa § 3 VZN č. 2/2017: „1) Toto všeobecne záväzné nariadenie č. 2/2017 schválilo obecné zastupiteľstvo obce Horný Hričov na svojom zasadnutí dňa 20. februára 2017 uznesením č. 24/2017. 2) Toto všeobecne záväzné nariadenie nadobúda účinnosť 8. marca 2017.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

51. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj prislúchajúcemu administratívne mu spisu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje nasledovne:

(i) K podmienkam naplnenia sťažnostného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. d) SSP

52. Kasačný súd k sťažovateľom uplatnenému sťažnostnému bodu podľa § 440 ods. 1 písm. d) SSP (správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie) poukazuje na to, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci (prekážka *res iudicatae*) a prekážka už začatého konania (prekážka *litispendencie*) predstavujú procesnú prevenciu proti porušeniu základného princípu *ne bis in idem*. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci vylučuje možnosť vec znova prejednať a je stanovená v § 145 ods. 5 SSP. Ide o tzv. nezmeniteľnosť rozhodnutia, to znamená o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Jedná sa o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady nie dvakrát o tej istej veci, pričom jej porušenie má povahu neodstrániteľnej vady konania. Platí, že vec nemožno opätovne prejednať len za predpokladu, ak sa v prejednávanej veci vyskytuje totožnosť subjektov v pomere k veci už právoplatne rozhodnutej a totožnosť samotnej veci, ktorá sa stala predmetom konania. Týmto sú zároveň určené subjektívne a objektívne medze právoplatnosti súdneho rozhodnutia (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A., a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2018, 1609 s.).

53. Prihliadnuc na administratívny a súdny spis kasačný súd konštatuje, že v danej veci sa správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní nedopustil porušenia zákona tým, že v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie.

54. Kasačný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pôvodný rozsudok krajského súdu bol zrušujúcim rozsudkom. Účinkom a dôsledkom zrušujúceho rozsudku správneho súdu je predovšetkým to, že jeho právoplatnosťou je „odstránené“ napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré týmto prestáva vyvolávať účinky nielen voči žalobcovi, ale aj voči ostatným účastníkom predchádzajúceho administratívneho konania (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A., a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2018, 948 s.). Zároveň platí, že kasačný rozsudok správneho súdu nemožno chápať ako nové rozhodnutie zaručujúce žalobcovi priznanie určitého práva alebo vydanie ním požadovaného rozhodnutia (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha : C.H.Beck, 2014, §78.)

55. Zrušujúci rozsudok správneho súdu okamihom právoplatnosti nielen odstráni napadnuté rozhodnutie, ale spravídla aj vec vráti do okamihu pred rozhodnutím žalovaného. Po vrátení veci na ďalšie konanie začne orgánu verejnej správy plynúť lehota na vydanie nového administratívneho rozhodnutia, tak ako tomu bolo aj prejednávanej veci. Po pôvodnom zrušujúcom rozsudku krajského súdu sa vec vrátila na ďalšie konanie Obci Horný Hričov, ktorá vo veci vydala nové prvostupňové rozhodnutie, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného. Krajský súd tak v ďalšom súdnom konaní preskúmaval nové rozhodnutia orgánov verejnej správy. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ síce v kasačnej sťažnosti formálne uplatnil sťažnostný bod podľa § 440 ods. 1 písm. d) SSP, avšak z obsahu jednotlivých sťažnostných námietok možno ustáliť, že sťažovateľ nenamietal tomu zodpovedajúce porušenie zásady *ne bis in idem* ale porušenie princípu viazanosti orgánu verejnej správy právnym názorom správneho súdu uvedeným v zrušujúcom rozsudku. Kasačný súd tak následne pristúpil k posúdeniu tejto námietky.

(ii) K otázke porušenia princípu viazanosti právnym názorom správneho súdu orgánom verejnej správy v konaní po vydaní zrušujúceho (pôvodného) rozsudku

56. Pokiaľ ide o viazanosť orgánu verejnej správy právnym názorom správneho súdu vo všeobecnosti platí, že orgán verejnej správy je viazaný rozhodnutím správneho súdu v konkrétnej veci, táto viazanosť je právna i skutková a vzťahuje sa na postup orgánu verejnej správy v novom konaní, a to na výrok aj na odôvodnenie nového rozhodnutia. Orgán verejnej správy je pritom viazaný právnym názorom správneho súdu tak pri posudzovaní otázok hmotného práva, ako aj pri aplikácii procesných predpisov. Viazanosť orgánu verejnej správy právnym názorom správneho súdu však nie je absolútna a v zásade platí do nezmenenia sa rozhodnej skutkovej a právnej situácie. Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v súvislosti s viazanosťou orgánu verejnej správy právnym názorom správneho súdu viackrát vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že nie je úlohou orgánu verejnej správy polemizovať s právnym názorom správneho súdu ani ho spochybňovať, ale je jeho povinnosťou ho rešpektovať,

najmä, ak bol jasne a zrozumiteľne vyslovený (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A., a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2018, 949 s.).

57. V nadväznosti na všeobecné východiská k otázke viazanosti orgánu verejnej správy právnym názorom správneho súdu kasačný súd pristúpil k posudzovaniu otázky, či zo strany Obce Horný Hričov pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia a tiež zo strany žalovaného pri vydávaní napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu tejto viazanosti v konaní po vydaní zrušujúceho (pôvodného) rozsudku v prejednávanej veci, posudzujúc pritom obsah vysloveného právneho názoru správneho súdu v pôvodnom rozsudku, jeho jasnosť a zrozumiteľnosť.

58. Krajský súd pôvodným rozsudkom sp. zn. 31S/63/2018 zo dňa 13. novembra 2019 pôvodné rozhodnutie žalovaného a pôvodné prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil Obci Horný Hričov ako správcovi poplatku na ďalšie konanie, pričom konštatoval, že napriek tomu, že nemal k dispozícii administratívny spis týkajúci sa vydávania stavebného povolenia, ktoré bolo podkladom pre vyrubenie poplatku za rozvoj, v zhode so žalobcom považoval postup Obce Horný Hričov, ktorý predchádzal vydaniu stavebného povolenia, za účelový. Krajský súd mal za to, že Obec Horný Hričov postupovala účelovo so zámerom, aby stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť až po nadobudnutí účinnosti VZN č. 2/2017 s cieľom vyrubiť žalobcovi tento poplatok. Krajský súd obec zaviazal, že v ďalšom konaní obec Horný Hričov ako správca poplatku za rozvoj môže/nemusi vyrubiť žalobcovi miestny poplatok za rozvoj, pričom pri vyrubení poplatku správca dane zohľadní svoje pochybenia, ako aj skutočnosť, že v čase vzniku investičného zámeru žalobcu a v čase iniciácie územného ako aj stavebného konania (v roku 2015/2016) žalobca nemal/nemohol mať vedomosť o povinnosti platiť poplatok za rozvoj. Na základe uvedeného podľa sťažovateľa tak Obec Horný Hričov mala celkom jednoznačne možnosť po vrátení veci súdom rozhodnúť aj o tom, že poplatok za rozvoj nevyrubí a s ohľadom k odôvodneniu pôvodného rozsudku je podľa sťažovateľa evidentné, že obec Horný Hričov, ak by rešpektovala právoplatný pôvodný rozsudok krajského súdu, tak takto rozhodnúť aj mala. Kasačný súd sa s uvedenou argumentáciou sťažovateľa nestotožňuje.

59. Pokiaľ správny súd v pôvodnom rozsudku konštatoval, že správca miestneho poplatku za rozvoj môže/nemusi vyrubiť miestny poplatok za rozvoj už zo samotnej formulácie usmernenia vo veci krajským súdom je zrejmé, že ide o formuláciu nejasnú, vágnu. V tejto súvislosti je však podstatnou skutočnosťou to, že krajský súd svoj záver a odôvodnenie uloženého záväzku orgánu verejnej správy k ďalšiemu postupu po právoplatnosti pôvodného zrušujúceho rozsudku neodôvodnil žiadnym odkazom na zákonné ustanovenie či podzákonný právny predpis, na základe ktorého súd svoje právne závery prijal. Krajský súd tak v pôvodnom rozsudku orgán verejnej správy nezaviazal právnym názorom, ktorý by sa vzťahoval k výkladu a aplikácii konkrétneho ustanovenia zákona, v tomto prípade zákona o miestnom poplatku za rozvoj, alebo všeobecne záväzného nariadenia, v danej veci VZN č. 2/2017, a teda správny súd svoj právny názor neoprel o právne predpisy, ktoré by umožňovali orgánu verejnej správy postupovať tak ako krajský súd v pôvodnom zrušujúcom rozsudku načrtol.

60. Kasačný súd v zhode s argumentáciou správcu miestneho poplatku, žalovaného ako aj správneho súdu uvedenou v napadnutom rozsudku má za to, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj ani VZN č. 2/2017 nepozná a ani nepredpokladá žiadne výnimky, odklady, odpustenia od vyrubenia poplatku za rozvoj. Pokiaľ sú splnené zákonné podmienky na vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj, správca miestneho poplatku je povinný ho vyrubiť. Zákon o miestnom poplatku za rozvoj zároveň neumožňuje obci zohľadniť ani tú skutočnosť, že investičné zámery, žiadosti, prípadne iné rozhodnutia o výstavbe, realizácii stavby boli prijaté v čase, keď sa o poplatku za rozvoj nevedelo, resp. nebol účinný zákon, z ktorého pre obec možnosť zaviesť poplatok za rozvoj vyplynula. Preto, ak krajský súd orgán verejnej správy pôvodným rozsudkom zaviazal k tomu, že v ďalšom konaní Obec Horný Hričov ako správca poplatku za rozvoj zohľadní skutočnosť, že v čase vzniku investičného zámeru žalobcu a v čase iniciácie územného ako aj stavebného konania (v roku 2015/2016) žalobca nemal/nemohol mať vedomosť o povinnosti platiť poplatok za rozvoj, neodôvodnil, z akého ustanovenia svoj právny názor vyslovil a na základe akého ustanovenia Obec Horný Hričov môže konať takto súdom načrtnutým spôsobom.

61. Kasačný súd konštatuje, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj neotvára možnosť výkladu zákonných ustanovení v súvislosti s postupom správcu miestneho poplatku pri vyrubení poplatku za rozvoj a ani v súvislosti so splnením predpokladov pre vznik poplatkovej povinnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky k otázke výkladu či už z dôvodu nejasností v znení zákona alebo dotvárania práva z dôvodu absencie úpravy v zákone vo všeobecnosti uviedol nasledovné „Rozdiel (...) spočíva v

tom, že kým pri vyplňaní medzier v právnom predpise sudca pridáva text do textu právneho predpisu, v rámci interpretácie právneho predpisu sudca priraduje význam existujúcemu textu právneho predpisu (právnej normy), a to prípadne až na samú hranicu sémantiky.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 46/2015 zo dňa 03. septembra 2015, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 32/2015.) Pri výklade sa teda sudca pohybuje ešte v hraniciach daných textom právneho predpisu. Pri dotváraní práva už tieto hranice prekračuje a odkláňa sa od textu právneho predpisu v záujme zachovania jeho účelu. Kasačný súd konštatuje, že zákon o miestnom poplatku za rozvoj postup správcu miestneho poplatku pri vyrubení poplatku jasne formuluje - ide o povinnosť správcu dane poplatok za rozvoj vyrubiť, v prípade splnenia zákonných podmienok. Krajský súd svojím záverom v pôvodnom zrušujúcom rozsudku v podstate tvoril právo na mieste, kde zákon o miestnom poplatku jednoznačne upravuje postup správcu miestneho poplatku pri vyrubení miestneho poplatku za rozvoj a podmienky, za splnenia ktorých je správca miestneho poplatku povinný poplatok vyrubiť.

62. Zhrňujúc vyššie uvedené, pokiaľ teda sťažovateľ argumentoval tým, že správca miestneho poplatku mal podľa zrušujúceho pôvodného rozsudku povinnosť miestny poplatok nevyrubiť, tak kasačný súd sa s uvedeným právnym názorom nestotožňuje. Ako už kasačný súd uviedol, ani zo samotnej formulácie môže/nemusi vyrubiť žalobcovi miestny poplatok za rozvoj, nemožno deklarovať sťažovateľom dožadovanú povinnosť správcu miestneho poplatku poplatok nevyrubiť a v neposlednom rade samotný zákon o miestnom poplatku za rozvoj neumožňuje obci o nevyrubení poplatku nerozhodnúť, resp. zákon obci neumožňuje na základe vlastnej správnej úvahy v prípade splnenia zákonných podmienok pre vyrubenie poplatku za rozvoj, poplatok nevyrubiť. Taktiež má kasačný súd za to, že zákon o miestnom poplatku nedáva obci možnosť prihliadnuť na skutočnosť, že investičný zámer poplatníka bol deklarovaný skôr, ako boli splnené zákonné podmienky pre vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj. Kľúčovým bolo v danom prípade právoplatné stavebné povolenie, ktoré je podkladom a nevyhnutným predpokladom pre vyrubenie poplatku. Právoplatnosť stavebného povolenia č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017, na základe ktorého bol sťažovateľovi poplatok vyrubený, nebola v konaní spochybnená. K otázke zohľadnenia postupu stavebného úradu pri vydávaní predmetného stavebného povolenia v konaní o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj kasačný súd prijal svoj záver, ktorý odôvodňuje v bode 65 a nasl. tohto rozsudku.

63. V nadväznosti na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že zo strany Obce Horný Hričov pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia a tiež zo strany žalovaného pri vydávaní napadnutého rozhodnutia nedošlo k porušeniu princípu viazanosti právnym názorom správneho súdu v konaní po vydaní zrušujúceho (pôvodného) rozsudku v prejednávanej veci. Správny súd v pôvodnom zrušujúcom rozsudku zaviazal orgán verejnej správy k postupu, ktorý nemal oporu v zákone, navyše tento postup neodôvodnil jasne a zrozumiteľne opierajúc sa pri tom o konkrétne zákonné alebo podzákonné ustanovenie aplikujúce na danú vec.

64. Záverom kasačný súd zdôrazňuje ešte jeden procesný moment. Proti pôvodnému rozsudku krajského súdu nebola kasačná sťažnosť podaná. To znamená, že aj keby právny názor krajského súdu vyjadrený v pôvodnom rozsudku bol jasný a zrozumiteľný a napriek tomu by sa zaviazaný orgán verejnej správy od neho odklonil, nebol by kasačný súd nútený skonštatovať nezákonnosť takéhoto rozhodnutia orgánu verejnej správy, ak by dospel k záveru, že toto je (inak) z hľadiska hmotného a procesného práva zákonné. Z elementárnej procesnej logiky totiž vyplýva, že kasačný súd nie je viazaný právnym názorom nižšieho krajského (správneho) súdu. Inými slovami k porušeniu princípu viazanosti orgánov verejnej správy rozhodnutiami správnych súdov (§ 5 ods. 10, § 191 ods. 6 SSP) nedochádza vtedy, ak kasačný súd zaujme vo veci právny názor totožný s právnym názorom žalovaného orgánu verejnej správy, ktorý je odlišný od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí krajského (správneho) súdu.

(iii) K otázke zohľadnenia postupu Obce Horný Hričov ako stavebného úradu pri vydávaní stavebného povolenia v konaní o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj

65. Kasačný súd ďalej pristúpil k posúdeniu otázky, či môže byť namietaný postup Obce Horný Hričov, stavebného úradu pri vydávaní stavebného povolenia zohľadnený v konaní o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj podľa zákona o miestnom poplatku za rozvoj v spojení s VZN č. 2/2017, resp., či pochybenia obce ako stavebného úradu v rámci postupu pri vydávaní stavebného povolenia môžu mať dopad na prejednávajúcu vec. Kasačný súd konštatuje, že ide o nosnú argumentáciu

sťažovateľa v prejednávanej veci, ktorá tvorila jadro argumentačnej línie sťažovateľa pre orgánmi verejnej správy ako aj v súdnych konaniach.

66. Kasačný súd prihliadajúc na pocit nespravodlivosti sťažovateľa, ktorý opakovane v zásade uvádza to isté a to, že ak by Obec Horný Hričov ako stavebný úrad nepochybila, resp. plnila si zákonné povinnosti riadne a včas, tak by mu poplatková povinnosť nevznikla, konštatuje, že uvedené avizované nezrovnalosti stavebného konania (či už úmyselného alebo nedbanlivostného charakteru) nie je možné zohľadniť v predmetnom konaní o vyrubení poplatku za rozvoj.

67. Namietané stavebné konanie Obce Horný Hričov viedlo k vydaniu právoplatného stavebného povolenia ako podkladu pre vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj. Podľa § 4 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj v znení účinnom od 31. decembra 2016 do 29. novembra 2019: „Poplatková povinnosť vzniká dňom právoplatnosti stavebného povolenia,...“. V konaní nie je sporné, že stavebné povolenie Obce Horný Hričov, stavebný úrad na stavbu „Hala spracovania betonárskej ocele - areál VÁHOSTAV-SK-PREFA“, ktorej stavebníkom je žalobca č. S2016/00390/1972/Hud zo dňa 06. apríla 2017 nadobudlo právoplatnosť dňa 27. apríla 2017. Kasačný súd tak v zhode s orgánmi verejnej správy a správnym súdom má za to, že týmto momentom boli formálne naplnené podmienky pre vznik poplatkovej povinnosti a Obec Horný Hričov nemala inú možnosť ako poplatok vyrubiť.

68. Obec ako správca miestneho poplatku za rozvoj nemala žiadnu zákonnú možnosť zohľadniť namietané pochybenia v postupe stavebného úradu v konaní o vyrubení poplatku za rozvoj, pretože toto konanie je konaním samostatným a nezávislým na stavebnom konaní. Správca miestneho poplatku tak správne argumentoval, že vo vzťahu k stavebnému konaniu berie do úvahy len právoplatnosť stavebného povolenia, nie však okolnosti a postup, ktorým k jeho vydaniu došlo.

69. Kasačný súd pri posudzovaní veci prihliadal aj na argumentáciu sťažovateľa a v celkovom kontexte prejednávanej veci rozumie frustrácii, ktorú sťažovateľ v kasačnej sťažnosti naznačuje, avšak v konaní o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj podľa zákona o miestnom poplatku za rozvoj nie je možné skúmať úmyselné či nedbanlivostné pochybenia postupu obce ako stavebného úradu pri vydávaní stavebného povolenia, ktoré je nevyhnutným podkladom pre vyrubenie poplatku. Sťažovateľov pocit nespravodlivosti tak nie je možné zhojiť v konaní, v ktorom sa uvedeného domáha.

70. Ani v predmetnom stavebnom konaní nebola formálne potvrdená a identifikovaná nezákonnosť postupu či rozhodnutia orgánu verejnej správy, a to ani zo strany krajského súdu v pôvodnom rozsudku. Krajský súd v pôvodnom rozsudku síce konštatoval účelovosť konania avšak bez toho, aby mal k dispozícii administratívny spis a navyše, čo je kľúčové, v súdnom prieskume, ktorý sa postupu obce pri vydávaní stavebného povolenia netýkal.

71. Pokiaľ ide o nedodržanie lehoty na vydanie stavebného povolenia zo strany Obce Horný Hričov, stavebného úradu, to samo o sebe nemá za následok nezákonnosť rozhodnutia (stavebného povolenia). Aj keď s ohľadom na princíp právnej istoty je žiaduce, aby správne orgány dodržiavali zákonom stanovené lehoty, ich porušenie samo osebe nie je zásahom do práva na spravodlivý proces účastníka. Nedodržanie takýchto lehôt môže mať v závislosti od situácie za následok konštatovanie prieťahov v konaní (sp. zn. I. ÚS 47/96, sp. zn. II. ÚS 62/99, sp. zn. II. ÚS 14/01), avšak ani existencia prieťahov nezakladá nezákonnosť rozhodnutia ako takého (sp. zn. II. ÚS 247/2018-12 zo dňa 10.05.2018).

72. V konečnom dôsledku samotný sťažovateľ avizuje záujem na tom, aby nebola spochybnená zákonnosť vydaného právoplatného stavebného povolenia. Deklarovanému záujmu je možné porozumieť, na druhej strane si sťažovateľ musí byť vedomý skutočnosti, že ak stavebné povolenie nebolo zákonným spôsobom spochybnené a teda nebola konštatovaná jeho nezákonnosť, vady, ktoré predchádzali jeho vydaniu nemôžu mať vplyv na podmienky vyrubenia poplatku za rozvoj podľa zákona o miestnom poplatku za rozvoj.

73. V rámci obiter dictum považuje kasačný súd za potrebné ešte raz sa vyjadriť k otázke prípadnej účelovosti predlžovania stavebného konania z dôvodu, aby neskôr vydané stavebné povolenie mohlo byť podkladom pre vyrubenie miestneho poplatku za rozvoj. Zbytočné prieťahy v administratívnom konaní totiž predstavujú nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy v zmysle legálnej definície obsiahnutej v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). S nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej správy je pritom spojená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci [§ 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z.], pričom pre uplatnenie práva na náhradu takejto škody zákon nevyžaduje predchádzajúce rozhodnutie

príslušného orgánu konštatujúce takúto skutočnosť (§ 9 zákona č. 514/2003 Z. z.). Podľa kasačného súdu preto jeho rozhodnutím v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k denegatio iustitiae v tomto smere vo vzťahu k žalobcovi. Pokiaľ sa tento totiž domnieval, že mu v dôsledku účelového predlžovania stavebného konania Obcou Horný Hričov ako stavebným úradom vznikla škoda, mal sa jej náhrady domáhať postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a nie všeobecnou správnu žalobou proti rozhodnutiu o vyrubení miestneho poplatku za rozvoj. Inak povedané, zohľadňujúc aj zásadu vigilantibus iura scripta sunt, t.j. bdelym patrí právo, predchádzajúcu pasivitu žalobcu nemožno nahrádzať jeho následnou procesne nesprávnou aktivitou. Kasačný súd zároveň dodáva, že mu je známe uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19. septembra 2018, v zmysle ktorého zjednodušene povedané, ak je nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím orgánu verejnej správy, tak toto rozhodnutie nemožno považovať za zákonné a preto je namieste sa domáhať náhrady škody (až) vo vzťahu k takémuto rozhodnutiu. Daný prípad sa ale týkal odlišnej skutkovej situácie, keď nesprávny úradný postup mal spočívať v nekonaní so žalobcom ako účastníkom konania. V súdnej veci išlo ale o zbytočné prietahy v konaní ako subkategóriu nečinnosti, pričom vo všeobecnosti platí, že tieto skutočnosti nemajú za následok nezákonnosť následne vydaného rozhodnutia. Vo vzťahu k ustálenej judikatúre majúcej svoj pôvod v rozhodnutí R 28/2008, v zmysle ktorej plnenie povinností, ktoré vyplýva z predpisu spadajúceho do oblasti verejného (daňového) práva, nie je škodou, bolo na sťažovateľovi, aby argumentačne odôvodnil odlišnosť svojej situácie, keď Obec Horný Hričov bola nielen stavebným úradom a správcom miestneho poplatku za rozvoj, ale predovšetkým výnos z tohto poplatku bol príjmom jej rozpočtu (§ 11 ods. 1 zákona o miestnom poplatku za rozvoj).

VII. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

74. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok krajského súdu považuje za preskúmateľný a vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

75. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že ju žiadnemu z účastníkov nepriznal, keďže sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní a u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP).

76. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

